

חוץ ממני

19

תקציר: שרה, מואשמת בגרימת מוות ברשלנות. מבוקשת ע"י המשטרה. כרטיס זיכרון שלה נשאר אצל נועה והיא מסתירה אותו מהחוקרים.

"היום אין לי כוח ללמד. בורא עולם!" אלה המילים שיוצאות ממני בעשרה לשמונה, כשהתיק המלווה עוזר לי לחבוש מראה של מורה מן המניין הממהרת לבית הספר.

"המורה?" קול מרוגש מאחורי החיוך שלי מסתובב אל הדס. "בוקר מעולה, הדס, תשיגי אותי..." אני זזה הצידה ונותנת לה לדלג אותי, הולכת מאחורי הקוקו שלה וחושבת כמה אין לי כוח להיות נחמדה היום. ולא להיות מבינה ולא מרתקת. פשוט אין. מה לעשות!?

"אז השם! אני יודעת שתדאג לי!" השפתיים שלי ממלמלות ונס שזה נורמלי למלמל ברחוב בבוקר. "או שתיתן לי כוח, או שלא אצטרך אותו." גם כשנורא לא רוצים להגיע לאיפה שהוא, מגיעים בסוף אם מחליטים ללכת לשם. השער הירוק חונק אותי בתוכו, הבניין הגדול פוער דלתות חסרות שיניים. וילדות גן חמודות מנקדות את החצר הקודרת. נאספות גם הן אל המבנה המקביל.

אמא ובת גן חובה הולכות לפני. 'הופה. זאת יעלי', אני יודעת. הגרון שלי רוצה לצעוק 'יעלי!' ולנפנף לחברת הנערות שלי. אבל הדמות של יעלי גורמת לי לעצור. היא גדולה מיעלי הנערה בכמה מידות טובות, מאובזרת במטפחת ובגדי בית אימהיים, מלווה ילדונת כבת שש עם קוקו מצח אל הגן שלה, וכחברה לשעבר אני יודעת לזהות על פי שריכת הרגליים שהיא עייפה נורא.

מתחבטת בתוכי אם לקרוא לה. האמת, אין לי כח למבט הזה, של כאלה שהיו חברות שלי בעבר ומוצאות פתאום כמה המסלולים שלנו התפצלו. אבל המזוכסטיות שבי מתדמה לטוב הלב, ומדברת כמו שרק היא יודעת, מספרת לי על הכח שאנסך בה. הנה, יעלי העייפה תראה אותי ברווקותי, ובקוקואי המגוהץ וכוחות ינסכו בה.

הנה, כמה שאין בה כוחות מלילות חסרי שינה ומעול, הרי זכתה והקימה בית ובלה בלה בלה... "יעלי!" הלשון שלי קראה לה לבד, גייסה רק את המיתרים ועשתה כרצונה. וכאילו הייתי נביאה היא מסתובבת וכל כך מהר העיניים שלה מתקטנות קצת מעל החיוך התחום.

"מה שלומך, נועה?" היא ממש מנסה להקליל. "הכל טוב!" אני בועטת בעצמי מבפנים. שונאת את המעמד הזה. "אמא, בואי!" הקוקו מושך בחצאית הלייקרה

שלה. הפרצוף המובך שלה עכשיו גם מתנצל והן ממשיכות אל הגן.

כן, בפסיעות שלה, שיודעות עכשיו שאני מאחור יש כעת יותר אנרגיה, והיא הולכת כפופה מעט, קרובה יותר אל הקטנטונת שזוכה בזכותי לעוד קצת אמא בדרך אל הגן.

'בהחלט מרשים. יעלי', אני רוצה לומר. הדלת המעוטרת בלעה אותן בפנים ואני מתעטפת בבניין בית הספר. בוקר טוב.

אחר כך בהפסקת עשר בתיה, ממלאת מקום צוציקית עם סמינר על שפתיה תשאל אותי: "מה עובר עליך?" אני אמשוך בכתף ואומר שקמתי עצבנית. אבל רגע אחרי אספר לה על הפגישה הבוקרית המתישה עם יעלי. "אבל הכי מתסכל פה", אני אגרוס את הלחמית בפה, "שיכולתי לא לראות אותה, והכרחתי את עצמי". "למה?" בתיה לא תבין, ואני אסביר שרציתי לתת לה כוח.

"אין צורך..." תגיד בתיה בפשטות כזו, שאני אקנא בה ואתמה מתי אשיג כמותה. "את לא משקה אנרגיה או כוס קפה. את נועה".

***

משהו מוזר קורה בבית, ואני לא זוכרת כמותו מאז השידוכים של בנימין אחי. לאחריהם, לכל מצב מדאיג אני שותפה מלאה, ובטח אם זה קשור בשידוכים שלי.

אבל פתאום, ביומיים האחרונים חזרתי להרגיש ילדונת שסוגרים לפני האף שלה את הדלת והיא נשארת לתהות מה עומד לקרות.

אבא מקמט את המצח כל היום, ומהחדר שלו עולים קולות של שיחות טלפון, במקום המנגינות הרגילות שמשחררות את הנפש.

אמא, נראה לי, פשוט בוחרת להיות יותר שעות בעבודה. ובואו נגיד שזה הדבר שמדליק אצלי נורות כחולות. כי זה המפלט של אמא ממחשבות, העבודה.

אני מנסה להזכיר לאבא, את השאלה לרב צלר, אני יודעת שהנושא חשוב לו, אבל כנראה העניין שהוא מטפל בו כעת קריטי עוד יותר והודף את השאלה שלי אל אי שם בסוף העניין שמי יודע מה הוא.

חוי נאותה כמו תמיד למלא את חלל הזמן, והיא צריכה להגיע, אני מנרמלת את החדר, מאווררת, מדייקת את הציפית ומיישרת כמה תמונות.

הכרטיס הקטן שמתחת למכתבייה נועץ בי עיני נשוף הרואות גם בחושך בו שיכנתי אותו, הוא מציק לי מידי ואני מחליטה להחזיר אותו למקום בו היה. לסלק אמצעים מפלילים.

תולשת קולב מהארון, מחדירה אותו אל מתחת למכתביה ומסיעה חזרה זהירות. הקולב יוצא עם שכבת אבק. וכרטיס כחול, מטמין תהום בתמימות של 16 ג'יגה.

אני מכניסה אותו אל הכיס שבקרדיגן שלי והולכת אל ארון המפתחות בכניסה לשלוף את מפתח היחידה.

פוערת את הארון, וכרגיל, שני צרורות נופלים על הארץ. מתכופפת, מחזירה למקום ומחפשת את מפתח היחידה.

איפה הוא? צריכים להיות כאן שתיים. פלדלת צהובים. עוברת בשלישית על השורות הקצרות, ולא צהוב זה לא צבע שקל לפספס, אבל חוזרת שוב.

אין. נאדה. נישט.

"מה את מחפשת?" אבא עומד מאחורי, אני נבהלת קצת.

"המפתח של היחידה". אוחזת את הכיס של החצאית, מרגישה בו בליטה בצורת כרטיס. "הוא לא כאן..."

"הוא לא..." אבא חוזר אחרי, מסתכל עלי, נאנח.

"אי אפשר להיכנס לשם עכשיו. את צריכה משהו?"

"לא דחוף". לא רוצה להכביד, יודעת שאיך שהוא היחידה גם קשורה לערפל שכיסה את הבית.

"אז לא, נועה". אבא מושיט יד וסוגר את הארון הקטן. אני זזה אחורה, חוזרת לאט אל החדר שלי. דלת ההזה היא היחידה שמעזה להרעיש עכשיו, לא סוגרת אותה אחרי, מחכה שאבא יבוא ויסביר משהו.

אני אפילו לא ילדה גדולה, אני אישה. ויכולה להיות לי בת בגן חובה עם קוקו עד הגב. באמת שאפשר לשתף אותי.

אבא כנראה חושב אחרת, כי הוא חוזר אל החדר שלו, יצא ממנו רק בגלל שקשוק המפתחות.

החדר מחכה לי מסודר. מהופנט אלי. מחכה שאעשה בו משהו. מקצ'מצ'ת את הציפית בכוונה. ומחכה לחוי. שתבוא כבר האלופה בהסחת דעתי. ותסחי אותה קצת. הלואי וקצת הרבה.

דלת החדר הפתוחה מכניסה קולות מחדר המדרגות, מנסה לשמוע אם חוי ביניהם, אבל אלו רק ילדים שמקשקשים.

שלל המילים לא ברור לי מספיק אבל השם שלי "נועה" שקשה לי לפספס נהגה שם. קמה אל הקוקר, מצמידה עין ובוהה בהלם באחייני היקרים מדלגים את דלת הבית של סבתא למרות מחאותיהם. ונכנסים עם אמא שלהם, אחותי רותי, אל יחידת הדיור שלנו.